

Зоран Петровић Пироћанац*

ЕВРО - ИНТЕГРАЦИЈЕ И НОВА
БЕЗБЕДНОСНА АРХИТЕКТУРА
ЈУГОИСТОКА ЕВРОПЕ
„БОНДСТИЛ“- НОВИ „РАМШТАЈН“ И
УТЕРИВАЧ У ЕВРО - ИНТЕГРАЦИЈЕ **

Сажетак

Израда нове америчке доктрине за планету, “осигуравање да се ни једној ривалској суперсили не дозволи израњање у Западној Европи, Азији, или на територији бившег Совјетског Савеза”, изражена је у „Водичу за планирање одбране“. У њему су путокази остварења неприкосновеног америчког лидерства. Поред осталог: „Најважније је осећање да је светски поредак у крајњем случају подржан од САД... Америка би требало да буде у могућности да делује независно када се не може оркестрирати колективна акција“. Овај документ пратили су и разрађени концепти нове војне доктрине, која је популарно названа win-win, а то је концепт ратовања уз истовремена два војишта.

Тај процес коинцидирао је са задирањем САД, по први пут у историји, у Балкан, а концепт је тешко осакатио целокупан српски народ. Потом је, на перверзан начин, следио и трајући процес интеграције згаришта екс - југословенског простора у европски.

* Институт за политичке студије, Београд.

** Овај рад је настао у оквиру пројекта бр. 179009, који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

Кључне речи: Нова безбедносна архитектура Југоистока Европе, индиректна стратегија, Водич за планирање одбране, „Глобални пајкан“ доктрина синхроног ратовања на два војишта, “трбух Србије,” економски некорисна зона Европе, „Бондстил“, Цвијићева директриса, Дунавска директриса, „хај - тек одсутни агресор,” доктрина “неколицина спрам мноштва“.

Антиципацијска пролегомена

Раздирање “трбуха Србије“ (како је велики географ Милован Радовановић називао Косово и Метохију) је стратегијска завршница радова на новој европској безбедносној архитектури у зони Југоистока. Ти радови из процеса дугог трајања донели су нам, после бомбардовања Србије 1999, базу “Бондстил“, крунски доказ наопаког америчког концепта уједињавања Европе. Најпре ево ауторове пролегомене за догађаје који су следили на српском и околном тлу, објављене 1991. године.

“У Медитерану су Американци, са Шестом флотом, присутни још од краја Другог светског рата, али је сада изузетно занимљив њихов нескривени интерес за Балкан. Усудио бих се чак да тај интерес локализујем посебно на Албанију и Југославију. У време када никакав политички догађај више не може да шокира, не треба искључити могућност да се одмах по докрајчивању комунистичког режима у Албанији, нађемо пред, зашто да не, једним новим савезом Американаца са не - комунистичком, вероватно и исламизованом, Албанијом. Њихове поморске и ракетне базе на улазу у Јадран свакако нису стратегијски чинилац за потцењивање. Југославија, опет, по привредној и политичкој организацији друштва убедљиво најближа Европи, представља за Американце тачку за дестабилозовање Европе, простор који може у одређеним околностима да уздрма све што је ЕЗ постигла последњих деценија.

Зато Србија пре свега, а и Хрватска и БиХ, никако неће за Американце бити стратегијски улог минорног значаја једне Гранаде, или Никарагве. Нису без основа ни размишљања да управо Американцима одговара у овој фази гунгуле у Југославији чак и јачање фашисоидних опција. Сетимо се

да су Американци и франкизам дуго одржавали у Европи, и ништа им није сметало што је то био недемократски режим... Аналитичари из Стејт департмента, ЦИА и Пентагона свакако посебно проучавају Европу и њене слабе тачке, посебно бивше комунистичке просторе, који такође природно хрле у загрљај Европе Дванаесторице. Американци сада, без сумње, раде на заокруживању нове стратегије према Европи, па се усуђујем да ту стратегију географски локализујем на простор Југославије, као изузетно погодну за њихов начин деловања у посткомунистичкој Европи. Југославија је ново стратегијско бојно поље у невидљивом судару Европе и Америке на раскршћу столећа. Притом је потпуно безначајно имају ли посла са комунистима, социјалистима, или капиталистима на нашем простору.

Референтни стручњак за стратегију, француски генерал Андре Бофр, каже да је 'стратегија непрестана инвенција заснована на хипотезама којима би требало експериментисати у пуној акцији, и где ће се грешке у процени тешко плаћати поразом.' Он додаје "да управо у томе лежи највећа тешкоћа стратегије, нарочито у епохама брзе еволуције, какав је данас случај." ¹

За Американце су, тврдим, Срби данас велики стратегијски изазов који превазилази њихову демографску и географску важност. САД свакако у стратегијским студијама на којима раде, или које су завршиле, настоје да избегну стратегијске грешке које су у прошлости чиниле европске силе на нашем простору, пре свега увек највише заинтересовани - Енглези. Данас у ту категорију спадају најпре Немци, па онда и Италијани, Аустријанци, Бугари, као и Французи, модератор Европе. Начелне изјаве Американаца, које су сличне европским, да су за целовиту Југославију, домен су дипломатске рутине. Реч је о сасвим разумљивим маневрима великих сила у домену стратегије, која више није директна, већ индиректна, а она подразумева да су велики ратови за дугледно време немогући, али да они мали, локални, прави или политички ратови, морају да трају, да се потхрањују. Американцима су потребне тињајуће ватрице на Балкану, а срп-

1 Видети: Beaufre, André, *Intoduction à la stratégie*, Paris, IFRI/Economica, 1985.

ски простор и анархични менталитет тог народа олакшавају стратегијским аналитичарима креирање могућих варијанти за будућност.

Српска држава је значајна за Европу, то знају и Американци и ЕЗ. Ово питање је изузетно компликовано, а могуће га је увек додатно компликовати, уз примесу хрватског и босанског простора. Када се све то заокружи шиптарско - албанским проблемом, онда остајемо шампиони геополитичког шаха овог дела Европе.

Србија тако израња лагано као онај филозофски камен који омогућује да се реше сви проблеми, о коме говори позоришни комад “Зигфрид”. За том формулом, у поменутој представи Жиродуа, трагају немачки генерали. На такво трагање мирише некако и запетљаност српског питања у Европи, коме, руку на срце, треба придодати и хрватско, босанско и шиптарско питање.”²

Та 1991. година била је време када су ове просторе походили Лорд Карингтон, Ван Дер Брук, Сајрус Венс и слични политички калибри Западне алијансе, која тек што је била измасакрирала Ирачане. Било је то доба Робера Бадентера, коме су бројни овдашњи стручњаци за међународно право и међународне односе здушно предлагали “Неке могуће импликације коренитог мењања уставног устројства Југославије - Међународноправни и политички аспекти тзв. ‘Раздруживања.’”³

У једном од редовних радијских коментара на Радију Б - 92, годину касније,⁴ аутор је видео будућу “Србију - као геостратешки чварак”. Поменуо је и старог познаника, доктора Анту Цилигу, мистериозног политичког лисца и, за аутора, највеће име хрватске политике XX века. У књизи, “Сам кроз

2 Између 17. и 19. јуна 1991, на РТС - у и на радију Б - 92 аутор је саопштио ову стратегијску анализу насловљену “Американци, Европа, Балкан и Срби”. Вероватно су изнети ставови зазвучали многимима футуристички, или пак неозбиљно, али је блиска будућност у многоме надградила ова стратегијска предвиђања за српски простор.

3 Експертска расправа у Центру за статегијске студије у Београду, априла 1991. у којој су учествовали: др Константин Обрадовић, Ристо Блажевски, др Живојин Јазић, Цвијето Јоб, др Станко Ниц, др Данило Турк, др Ватрослав Векарић, итд.

4 Радио Б- 92 , 07. 04. 1992. Цитирано у: Зоран Петровић Пироћанац, *Суноврат*, Југоисток, Београд, 2000.

Еуропу у рату”, издату 1978. у Риму, он каже: ”Атентат који је 28. липња био учињен на аустријског пријестолонаслѣдника Фрању Фердинанда - атентат који је затим био повод за Први свјетски рат - показао је да Босна представља једну од критичних тачака сувремене свјетске политике. У трећем свјетском рату, ако човјечанство буде имало несрећу да га доживи, Босна може постати одлучујуће подручје за излаз Руса на Средоземно море, или Американаца на Дунав, друга Кореја и нешто више.»⁵ Цилига је био у праву предвиђањем америчког спуштања до Дунава. То је један од ретких стратегијски важних простора света у који Американци нису претходно забили свој нос и Цилигин аналитички и антиципаторски ум је овакву стратегију могао да наслути одавно.⁶

Почетак 1992. године је за приљежне аналитичаре (и тек овлаш најављиване нове европске безбедносне архитектуре) био већ прилично алармантан, па је наспрам потмулог ћутања Државе и њених стратегијских структура могло да се назре како Европа и Америка намењују тадашњој Југославији, захваљујући у доброј мери стратегијски недораслим државним руководиоцима, величину најуже могуће Србије.⁷ И све трагедије које су се десиле српском народу потоњих

5 Видети: *Sam kroz Europu u ratu* (1954, 1978), приватно издање, Рим. Др Анте Цилига (1898-1992), један од најзначајнијих интелектуалаца Хрватске у XX столећу. Истранин, суоснивач КПЈ, члан Политбироа, писац. Од 1926. до 1935. У СССР-у, предавач у партијској школи за југословенске емигранте, потом на Комунистичком универзитету у Лењинграду. Три године депортације у Сибир, потом живот у Француској и Италији.

6 Просто је зачуђујуће колико је српска стратегијска мисао апстраховала америчке и НАТО планове за овај простор, или у најбољем случају недопустиво много каснила у предвиђању оваквог тока догађаја. Или аутор греши - можда су само вешто забашуривали и скривали од народа оно што су претходно сазнавали ?

7 „У њој, видим то јасно, неће дозволити на крају да остане ни Косово, ни Санџак, нити Војводина. Сабиће тако Србију у величину геостратегијског чварка и моћи ћемо да будемо задовољни ако нас буде једва пет милиона. Остали смо болно сами на светској сцени. Чак ни Грци не могу пуно да нам помогну, јер имају јасних обавеза према ЕЗ... Још једном у овом веку, Срби ће ускоро видети да су дизали у небо лажну вредност (Милошевић - прим- а.). Као и у перверзној копулацији са Титом, коме су Срби ватрено деценијама лизали стопала, схватиће они убрзо превару србијанске Србије. Напуштени од свих, комунистички муџахединизовани, Србијанци ће ломити прсте, чупати косе и масовно хистерисати. Биће касно. Већ је касно...Србија мала, ускоро мања но што си икад била.” Цитирано у: Зоран Петровић Пироћанац Сунврат, Југоисток, Београд, 2000.)

година, и што се и данас на Космету свакодневно дешава и једино нас - да Србе годинама на Косову и Метохији свакодневно малтретирају, а неретко и убијају као зечеве, наочиглед ЕУЛЕКС - и КФОР - а, закотрљало се много раније.

Стратегијско „загревање“ САД и НАТО-а у последњој деценији XX столећа

Илустрација за овакав међунаслов јесте обзнањивање парадигматичних америчких стратегијских планова 1992. Министарство одбране САД је тада објавило своје планове за постхладноратовски период планете. У документу на 46. страница, чији је супервизор био изузетни стручњак Пол Волфовиц, пентагонски подсекретар за политику, а “газда” секретар одбране Дик Чејни, пројектована је америчка политичка и војна мисија.⁸ Главни циљ је “осигуравање да се ни једној ривалској суперсили не дозволи израњање у Западној Европи, Азији, или на територији бившег Совјетског Савеза.” У Водичу за планирање одбране (Defense Planning Guidance), *буквално стоје путокази остварења неприкосновеног америчког лидерства. Поред осталог: ”Требало би да очекујемо будуће коалиције да буду ad hoc скупштине, које често неће трајати после криза са којима се суочимо, а у многим случајевима носећи једино генерални споразум о циљевима које треба постићи. Најважније је осећање да је светски поредак у крајњем случају подржан од САД... Америка би требало да буде у могућности да делује независно када се не може оркестрирати колективна акција”.*

Овај документ пратили су и разрађени концепти нове војне доктрине, која је популарно названа *win-win*. Реч је о концепту ратовања уз истовремена два војишта. Американци су једноставно ставили до знања да могу да поднесу, са или без савезника, два истовремена рата, на две тачке планете истовремено. Ентони Лејк, Клинтонов саветник за безбедност, даће додатна објашњења нове доктрине САД, и то на елитном универзитету Џонс Хопкинс, септембра 1993: “Америка располаже најснажнијом војном силом, највећом економијом, и најдинамичнијим плуриетничким друштвом. Наш лидершип је тражен и поштован на све четири стране света...

8 Видети: *The New York Times*, 08. 03.1992.

Није више реч о томе да се заузда, већ да се прошири, консолидује, доврши победа. Наши интереси и идеали не обавезују нас само да се ангажујемо, већ да руководимо... Ми морамо да промовишемо демократију и економију тржишта у свету, јер то штити наше интересе и нашу безбедност, и зато јер је реч о одсјају вредности које су истовремено америчке и универзалне... Ми бисмо морали да делујемо на мултилатералном плану када то служи нашим интересима, и унилатерално када то служи нашем циљу.”⁹

Касније ће Лејк бити још експлицитнији (нарочито као порука Србима) у “Њујорк Тајмсу”.: “Нека ствари буду јасне. Одржавање мира није наш приоритет, нити у спољној политици, ни у терминима одбране. Прва мисија наших оружаних снага не састоји се у вођењу мировних операција, већ у добијању ратова. Ето зашто смо у овом пост -хладноратовском периоду, ми приступили тоталној ревизији наших потреба у области одбране.”¹⁰

*После БиХ и Хрватске
- „бушење“ Косова и Метохије*

Када се НАТО 1994. године домогао врхунски важне базе и једног од најважнијих војних полигона Европе, Криволака у Македонији, било је дефинитивно много тога јасно. Наша Држава, Војска, Полиција и Скупштине, све су учинили да се о томе што мање говори у јавности. Ћутали су и Милошевић, и Влада Србије, и Јовица Станишић, и генерал Перишић, и Скупштина Србије, као да је у питању неважан догађај, а не уклињавање НАТО пакта у наше слабине. Срамно су сви у политичкој класи Србије ћутали када су Македонци, охрабрени од Американаца, заузеле 120км² српске територије у области Горе.¹¹

9 Видети: Anthony Lake, Assistant to the President for National Security Affairs, “From Containment to Enlargement”, Johns Hopkins University School of Advanced International Studies Washington, D.C., September 21, 1993.

10 Видети: Anthony Lake, „The Limits of Peacekeeping“, *The New York Times*, February 06, 1994.

11 Једино су Горанци патриотски алармирали српску јавност о тој чињеници, коју је пренео у њихово име велики српски географ, Проф. Др Милован Радовановић, али је њихово запомагање било игнорисано од српског режима.

Наш Врх, читава политичка класа Србије, очито нису умели да се прилагоде новој стратегијској ситуацији у региону, нити да осмисле икакво предупредивање, или амортизовање оваквих најављујућих удара на нашу земљу, који су касније кулминирали ваздушним ратом против Срба.

Током 1993. аутор је у Паризу чуо и сасвим јасну претњу француског стручњака за међународне односе, Тијери д'Монбриала, приликом нашег кратког сусрета. Он је тада упозорио Србе “да Западу није потребно стотине хиљада војника за пешадијско ратовање, да су кадри да из ваздуха добију сваки рат.”¹² Све је било кристално јасно још тада у пословично транспарентној америчкој стратегији у целокупној историји и овога пута. Требало је, међутим, пажљиво анализovati овакву стратегију, углавити своју малу нацију у неки жљеб у коме ће се за неко време остати ван могућих удара, а национална лађа бродити релативно безбедно, ван погибелне зоне геостратегијских хридина. Запањујуће је што до данас српска држава, њен Врх, нису никада ни поменули, а камо ли озбиљно анализовали, или предложили, да релевантне институције у земљи, као и јавно мњење, озбиљно разматрају судбинске изазове. Никога да на крају доведе до избегавања потписивања срамног „Војно - техничког споразума“ у, нигде другде, него Куманову.¹³

Срби су тако увучени, гурнути у једну посебно одурну и за дужи период непријатну “стратегијску кашу,” заједно са Републиком Српском, БиХ, Албанијом. И данас су у економски некорисној зони Европе. Ту се, ево већ две деценије, муче у социјалној безперспективности, економском паклу и културном очају, као нација које се у Европи није свикла на Нове Узусе Нове Европе. То цивилизацијско потпалубље Европе¹⁴ има више од две деценију и један „периферијски европски ћошак“, који је најнепријатнији, и најрискантнији, и баш њега су доделили Србима.¹⁵

12 Разговор аутора са д' Монбриалом у седишту *IFRI* у Паризу, 1993.

13 Кумановска битка је тако, као почетак заокруживања стратегијске целине српске државе, оваквим срамним споразумом потрпа. Није ваљда да је случајно одабран баш тај топоним?

14 Термин је аутор лансирао и често користио у јавности, нарочито у коментарима на Радију Б - 92, од 1991. Године.

15 Врх српске државе за све те године мазохистички и даље неће да буде српски, већ искључиво југословенски, и даље самоубилачки устрајно шлепује

Тако заковани за потпалубље, све критикованији од света, а без икаквог наговештаја да ће се људскије са њима саобраћати у догледно време, Срби су немоћно посматрали завршницу стратегијских радова на прекрајању европског континента на крају Миленијума. Још један део њихове легитимне територије поново је поклањан исламу усред Европе, и још једном на рачун националних интереса српског народа, најозбиљнијег кандидата за титулу јединог европског народа апатрида. Албанцима - Шиптарима се припремало поклањање територије, јер Америка тако истовремено додељује још један поклон исламу, кога већ годинама нескривено жели за савезника, или барем за толерантног посматрача њених рекомпозиционих радова у Европи и широм планете. Као и увек, америчка геополитика делала је на уштрб малих народа, попут српског. Без икаквог обзира, уз очиту силу којој нема премца, нити на видуку икакве жеље да јој се супротстави.

Исламска димензија на КиМ - у, поменимо укратко и овај проблем, такође не сме да се апстрахује у анализи америчког напредовања на нашем тлу. Не треба да завара шиптарска стратегија задобијања подршке светског јавног мњења, заправо вешто глумљење про - европске оријентације Албанаца - Шиптара у тој борби за отцепљење. Тих година овај аутор се лично уверио у технологију тих шиптарских јавних напора. Са екипом француске ТВ станице TF1, ушао сам, средином Деведесетих, у седиште партије најпопуларнијег политичара, после бомбардовања и првог председника *Косове*, Ибрахима Ругове. Увели су нас за интервју у просторију са великим портретом Мајке Терезе, али сам у доласку видео и отворена врата друге, истоветне просторије, у којој је на зиду на арапском стајао велики натпис из Курана. Та просторија била је намењена саговорницима - муслиманима, пред којима је речник квалитативно другачији него пред западњацима.

громору звану Југославија. Чак и уз реалну опасност по биолошки опстанак нације, неокомунистички клептократи у Србији тровали су сопствени народ погибелном дрогом „југословенства“ и „братства и јединства“, појмовима које су сви „братски“ народи без оклевања, и са осећањем олакшања, већ одбацили. Само српски Врх није. Не враћа се Србима њихово име, немају државу свог имена, тону свих година у незадрживо ништавило необољшевичких замлаћивања.

У чланку „Вол стрит џурнала - Европа“ из 2001, најбоље се види чему су Американци прибегавали у дугогодишњем крчењу пута свог стратегијског надирања на Косово и Метохију. Подсећа се да је албански сепаратизам на КиМ - у формално карактерисан као ‘цихад’ у октобру 1998, на годишњој међународној конференцији у Пакистану. „У свом мемоару из 2006, тадашњи пакистански председник Первез Мушараф реферисао се на ‘косовски цихад’, а у новембру 1998, британски *The Times* поменуо је ОВК добровољца из Саудијске Арабије који је холандском новинару у интервјуу рекао да је Косово његов ‘осми цихад’. Аустралијски терориста Дејвид Хикс се такође обучавао са ОВК. Без обзира како ми инсистирамо на виђењу Косова, исламски свет га види онако какав је он у стварности.“¹⁶ Кристофер Делисо, амерички аутор, каже: „У име подршке замешатељској и хипокритској интервенционистичкој политици, Запад је иронично створио све слове за радикални ислам да се укорени. Укратко, интервенционисти на Балкану постали су очајнички свезани за политику катастрофе.” Делисо после своје исцрпне студије „Долазећи балкански калифат“, поставио је крајње питање: како ће Америка приволети свет да стане против терориста када је у ствари приморала свет да их спонзорише (што и наставља да чини „Међународна администрација која је отворила радњу у јулу 1999. морала је да се суочи са окорелим борцима ОВК, од којих су већина били опасни, а понеки су контролисали моћне, злочиначке мреже организоване на клановима, док су потајно били политичари. Пошто су такви људи имали способност да изазову све, од политичких ликвидација до масовног оружаног отпора док трепнеш, УНМИК званичници су брзо схватили да је боље да се дође до споразума са екс - УЧК, него да их сусретну. ‘Дил је био, оставите нас на миру, оставићемо вас на миру’, закључује бивши шведски ОЕЦД званичник на Косову.’ То има своју корист, углавном, у томе што нам је било дозвољено да живимо.“¹⁷

16 Видети: *The Wall Street Journal Europe*, “Al Qaeda’s Balkan Links” November 01, 2001.

17 Видети: Deliso, Christopher, *The coming Balkan caliphate: the threat of radical Islam to Europe and the West* / foreword by Loretta Napoleoni, Praeger Security International, 2007.

Перверзија америчке стратегије помоћи борбеном сламу свуда у свету, па и код нас, најбоље је описана у књизи америчког новинара ТВ станице „Еј - Би - Си Њуз”, Џона Кулија, „*Не - свети ратови*,” у којој је свету открио запањујуће чињенице, попут оне да су Американци широм света, од Шездесетих до Осамдесетих прошлог века, обучили, опремили и финансирали, преко 250 000 муџахедина.¹⁸ Међу њих свакако спадају и босански и албански - шиптарски муслимани, који су тако и допринели разбуцавању СФРЈ.

*Примат Цвијићеве директрисе
за америчку окупацију*

Американци се у вишегодишњем процесу распада Југославије спуштају према Дунаву и 577 км његовог тока у рукама Срба. То се остварује још од краја 1994, када код Вуковара, штитећи Хрватску, избијају на Дунав и побијају америчку заставу. Већ крајем грађанског рата у Хрватској, Американци тиме нескривено најављују упад на Цвијићеву линију. Цвијићева директриса (приближно, линија: Валона - Скопје - Космет - Србија - Дунав) доживљава праву снагу после готово читавог века теоретске успаваности. Судбина је хтела, или боље речено - нова стратегијска ситуација у Европи са поново Уједињеном Немачком је наметнула, нову европску безбедносну архитектуру, у којој Срби извлаче најдебљи крај. Иако наши стратеги и државни Врх очито нису учили на стратегијској оставштини Јована Цвијића, наши непријатељи су итекако зналачки то разрађивали у својим командним тимовима.

Ушавши на КиМ 11. јуна 1999. из Македоније, НАТО (а испред амеичких пешадинаца ишли су француски војници са пипалицама за мине- тужно срозавање деголовске Француске !) још није ни стабилизовао стање у окупираној бившој српској провинцији, а убрзано је, већ крајем јуна 1999, стварао простор за нову базу. Има ли речитије слике војно - стратегијских намера најмоћнијег савеза планете? Космет су Американци замислили као још једну одскочну даску Американцима, на путу до Дунава, али и у Еуразију. Његова

18 Видети: John K. Cooley, *Unholy Wars. Afghanistan, America and International Terrorism*, Pluto Press, 1999.

визија геостратегијског развоја европског стратегијског обзора тек је на прелазу миленијума достигла праву снагу и амерички генерал Весли Кларк и амерички штабови очито респектују Цвијића, знатно више но сами Срби.

И лаици могу да појме невеселу будућност Срба, баце ли поглед на географску карту. Када се говори о завршници радова на рекомпоновању Нове Европе, онда то значи да са Косметом посао није завршен. Дисциплиновање Срба до краја подразумева, из НАТО перспективе, радове до краја. Прчкање по нашој географији подразумева промене до Новог Пазара и Суботице. „Глобални пајкан“ (Global Cop), САД, граби ка свом стратегијском циљу за овај део света.

Командант НАТО снага, генерал Весли Кларк, обзнао је после завршетка бомбардовања колико је српски простор важан за позицију НАТО - а, и да им је намера да остану још дуго на нашој земљи. „Бондстил“ код Качаника треба да осигурају успешно окончање “стабиловања региона”. Треба и да још јасније покаже Србима како је Косово за догледно време дато Шиптарима, и како мало тога може да их спречи, гледано из данашње перспективе, да наставе тријумфално довршавање историјског циља Албанаца - заокруживање простора Велике Албаније. Обзиром да Срби никада на то неће пристати, нису нереалне ни прогнозе за један већи регионални рат у региону у ближој будућности. У њему ће актери бити превише агресивни Албанци и Шиптари, који су се одавно већ и превише замерили не само Србима, већ и Македонцима, Грцима, Македонцима, а ни Бугари у тој опцији не би били немогући учесник у даљој будућности. Својом агресивном политиком, Албанци као народ превише су се раширили преко свог губера реалног потенцијала, па, ако не постану реалнији и мање осокољени америчком заштитом, има изгледа да их задеси и кажњавање за такав нереални геополитички подухват. Неће ни Американци овде остати стотину година, а и нови геополитички ветрови планете ослабиће и њихову жељу да „попују“ свуда по планети. Ма какав миротворачки дух да се запати на овом простору, дугорочна будућност региона је да ће рат зато бити неизбежан, управо зато што су Американци створили све услове Шиптарима да се приближе стогодишњем сну - панбалканској држави. Та

илузија Шиптара, остваривана стрпљиво пре свега демографском стављеном у строгу политичку функцију овладавања територијом, може и да потраје.¹⁹

Међутим, у историјској перспективи, завршиће се изузетно неповољно по овај млади народ, не сумња овај аутор. Дисциплиновање Срба је био нескривени циљ Запада још пре три деценије. Француски геополитолог Ражо видео је међуетничке сукобе у бившој Југославији као споља провоциране, са циљем да се непрестано, од Словеније до КиМ - а, суштински ослаби српска национална есенција.²⁰ Таквом стратегијом, на коју српски Врх није имао одговор, најефикасније је испуњаван план о рекомпоновању нашег простора. Онеспособљавање потенцијала Србије да сакупи милион војника, сакаћење њене војске још од почетка ратних сукоба на овом простору, десетковање младих и способних војних кадрова и њихово терање из војске, инсистирање на преторијанској полицији у служби узурпаторских интереса номенклатуре око Милошевића, запаћивање мафије и плутократије у Србији, обесхрабривање сваког поштеног и истрајног рада њених грађана, терање младих из земље, и још много зала, није само посао обављан изнутра. Свакако су томе припомогли и бројни и врло вешто распоређени (и по свету, али и у земљи - преко разних сумњивих невладиних организација) тимови за планирање сценарија (scenario planning teams).

Послови на КиМ - у, досад обављени, и ови трајући, или се тек припремају, доказују ову тврдњу. Поново инсистирамо на *новој безбедној архитектури Европе*, у којој су међу важним радовима и дисциплиновање анархичних Срба до мере да више никада не представљају опасност по комуникацијске, привредне и ине правце, који пролазе делом бившег југо - простора (Via Militaris), а пре свега најважнијом реком Европе Трећег Миленијума - Дунавом! Притом се сматра да је Србима довољан животни простор за 5 милиона становника, и basta!²¹

19 Један од ауторових ментора, париски географ и геополитолог Ив Лакост, у више разговора и интервјуа Деведесетих је потврдио да су Албанци са КиМ - а остварили своје великоалбанске циљеве очитом дугорочном злоупотребом демографије у политичке сврхе.

20 Разговор са З. Петровићем Пироћанцем, за загребачки магазин *Старт*, у Паризу, 1988.

21 На вечери са турским амбасадором у Београду, почетком грађанског рата

Западна Алијанса је упадом на КиМ 1999, и тоталном окупацијом „Трбуха Србије“, отворио себи и пут да и физички оконча овладавање стратегијском жилом - куцавицом на незадрживом путу за Београд - линијом Бујановац - бугарска граница (50км ваздушне линије). Како ми је пред рат у Југославији говорио француски географ Мишел Рукс (иначе велики пријатељ шиптарског народа): ”У случају напада, овај простор се не може бранити.”²² Не треба пуно говорити колика се нова стратегијска опасност том чињеницом надноси над Србијом од 1999.

Бомбардовање Србије 1999.

Окупирање КиМ - а донело је разарања Србије, што само потврђује стратегијску одлучност Американаца и НАТО пакта да се укотви овде, где их никад пре није било. Иако су имали намеру да све окончају и копненим завршним ударом, због несагласности чланица Алијансе, рат су водили најкукавичкије што се могло - „високим“ бомбардовањима, ракетним ударима прецизних оруђа из великих даљина, све то уз подлу употребу осиромашеног уранијума за осиромашене Србе, који је послужио да Србе утера у колосек будућих европских интеграција. Да бисмо у потпуности дочарали колико је нападачима било важно да тотално поразе малене Србе, 19 војски Алијансе је кренуло својски у ударе који треба да се заврше изградњом велике војне базе, пружићемо дијапазон западних анализа ове војне операције Алијансе од 24. марта до 11. јуна 1999.

Прва опаска и закључак могли би да буду да је Рат на Косову био сукоб high - tech одсутног агресора против low - tech бранилаца суверене територије.

У координисању рата против Срба, било је више од 50 сателита који су служили за шпијунажу, али и за ударе НА-

---

у распадајућој Југославији , 1993 (када је преименован на отправника полова, због санкција Србији - sic!), аутор је од искусног дипломате научио о важном стратегијском елементу регионалне сцене. Турска, наимае, сматра Србију (није говорио о Југославији) и Београд, средокраћом воденог пута од Северног мора до Црног мора. За Турску је Србија земља Црноморског басена и то је изузетно важна чињеница, коју наш Врх није ни мало умео да уклопи у геополитичке планове.

22 У: Зоран Петровић Пироћанац, „Интервју са Мишелом Руксом“, *Борба*, 1991.

ТО на Србију. Између 15 и 20 космичких система коришћено је у припреми и извршењу напада. Српски простор тотално је покривало шест сателита (тзв. optic imagers). Додуше, и најнапреднија сателитска технологија Американаца није потпуно ефикасна облачних дана, и то је у бројним приликама онемогућивало ефекте разарања авијације НАТО током 78 дана бомбардовања.

Статистика операција казује да је чак 80% времена у марту и априлу 1999, на пример, било под облацима. Ови бројни сателити прикупљају електромагнетске сигнале, али и идентификују све што се мрда на војишту. У тим ваздушним операцијама, Американци су демонстрирали и нову структуру тактичке шпијунаже. Окупили су више агенција и америчке оружане снаге ради убрзавања избора мета и преноса података оперативцима. Главни ефекат америчке војне космичке моћи је стварање несавладиве дистанце међу савезницима, што су поново, као у Заливском рату, констатовали Французи, Немци, Енглези, Италијани, Холанђани, и сви Европљани који су учествовали у бомбардовању под америчком командом. Речју, нико од Савезника, сем Американаца, није био кадар да сагледа слику читавог војишта, нити да има стратегијски избор циљева, нити процену удара!

Снаге НАТО у овој операцији експериментисале су и новим доктринама и новим оружјима. Тако премијер Лионел Жоспен тумачи бомбардовање Косова и Метохије, у свом говору 22. октобра 1999. на Институту високих студија националне одбране у Паризу. „Ова година била је изузетна за наше оружане снаге, ангажоване на Косову у ратним операцијама у служби права (sic!- З. П. П.)...Интервенција на Косову је означила вољу за деловање међународне заједнице. Вођена у име хуманитарне ургенције, наша акција је црпла своју легитимност из више резолуција Савета безбедности, заснованих на глави VII Повеље и њеном упорном кршењу од стране власти Београда...Ова прва интервенција НАТО у једном отвореном сукобу, учешће готово целокупних нација

Европске уније, немачко војно ангажовање, по први пут за педесет година, али и способност да се Русија реинтегрише у политичко решавање сукоба, су утолико и маркантни догађаји, дипломатски и војно.“²³

23 Allocution de M. Lionel Jospin, Premier ministre, le 22 septembre 2000, lors de

Лондонски „Економист,, језгровито је описао расположење за рат на КиМ - у међу чланицама Алијансе. „Упркос америчким против - тврдњама, Југословенски рат је открио да је НАТО дубоко подељен у војним опцијама. САД су биле најратоборније по питању ваздушног рата и циљања Милошевића. Британија је највише желела да ангажује копнене снаге, док су Немачка и Италија биле најзабринутије да увуку Русију у градњу мира и у добијању УН подршке за план прекида ватре.“²⁴

Заједнички посао бомбардовања Срба обављен је са делимичним успехом, јер нису разорили Београд, како су многи, попут америчког генерала Шорта, прижељкивали. Али, успели су да окупирају КиМ и припреме га за дефинитивно отцепљење од матице Србије. Посебно поглавље, од кога се добрано зазире у 19 земаља које су „херојски” напале Србе, јесу еколошке последице бомбардовања. Онај истински шок доживели смо када су наредних година, најпре стидљиво и шкрто, па касније и све слободније проговорили многи који су „сервирани” разна загађења, и који су тровали читав живи свет Србије. Логични закључак произашао је из чињенице о којој се ни код нас не говори превише: неприродан пораст малигнитета код становништва у Србији од времена бомбардовања. Тешко да се он може тумачити једино укупно високостресном ситуацијом у којој као народ живимо годинама.²⁵

У немачком војном часопису „Европска безбедност, ” објављен је по окончању рата текст немачког еколошког представника *Фишера* (није познати министар), у седишту ЕУ у Бриселу. У есеју „Косово и штете у људској средини, ” Фишер упозорава на обим еко - катастрофе, која доводи у опасност много шири географски појас од Србије. Он констатује да „ЕУ нема никакав конкретни ефикасни план за санирање намерно проузроковане штете.“ Сазнајемо и за РЕС (Регионални центар у централној и источној Европи у Будимпешти),

---

l'ouverture de la session annuelle de l'Institut des hautes études de défense nationale (IHEDN). Видети: *Défense Nationale*, N° 625 Novembre 2000.

24 Видети: *Economist*, 1999.

25 Сетимо се само Вијетнама и тоталног уништења његове флоре, фауне, као и вишедеценијског невидљивог плаћања цеха рату код Вијетнамаца, са енормним порастом малформација код новорођених. Вијетнамски народ био је изложен нехуманим и недозвољеним хемијским средствима која и данас код њега проузрокују тешке инвалидности.

који је израдио за Европску Комисију извештај о конкретним последицама бомбардовања Србије. Њихова екипа боравила је одмах по окончању рата 10 дана на КиМ-у и по Југославији. Како Фишер каже, „вратили су се са терена ужаснути: земљиште, воде, ваздух достигли су степен загађења који онемогућују здраву пољопривреду и узгајање стоке за дужи временски период.“ Комисија „указује пре свега на милионе тона расуте нафте“ из срушених капацитета петрохемија у Новом Саду и Панчеву. Наводе и „милион тона разних хлоро - киселина, те сто тона амонијака,“ који су отекли у Дунав и проширили загађење до Румуније и Бугарске. Мерења тих загађења просто су запрепастила чланове комисије.²⁶

Међутим, ни једна комисија ЕУ, НВО формација, нити значајни еколошки покрет, нису сигнализovali драматично загађивање Србије бомбама са осиромашеним уранијумом.²⁷ Бомбардовање Србије на Западу претежно крштавају - „Рат на Косову,“ што је још један начин да се забашуре немило-срдни удари по цивилној инфраструктури. То у свести просечног западног читаоца и грађанина значи нешто ван Србије, никако саставни територијални део Србије. Подразумева се у медијски избомбардованој западној јавности „праведан и нужан хуманитарни интервенционизам“ слободног света, суоченог са „суровим национал - комунистички оријентисаним Србима, улезима на Косову“.

Мајкл Манделбаум, из елитног америчког политичког консултативног тела, Савета за спољне послове(CFR), објавио је 2000. у часопису „Спољни послови,“ занимљиву анализу у темату „НАТО и Југославија“. Манделбаум рат сумира уверењем „да су авиони НАТО обавили успешно своју мисију, јер су српску армију приморали да се повуче са Косова,“ али признаје да су политичке последице интервенције дијаметрално супротне од почетног циља. Дошло је до недопустиве грешке у процени. То се види по стању на терену: „Балкан је у ужасном стању, створени су опасни преседани, а односи

26 Видети: „*Europäische Sicherheit*, No. 10\1999.

27 Војници Алијансе на КиМ - у, највише Американци, Французи, Италијани, Немци и Енглези, имали су стриктна наређења и детаљне мапе који их опомињу да не залутају у зоне у којима је НАТО сипао товарице недозвољених бомби. Но, геостратегија и геополитика, војне анализе, су области у којима се хладно анализују промене и достигнућа војних операција, и није им предмет људска патња.

са Русијом и Кином су погоршани. До бомбардовања је на Косову у грађанском рату било око 2.500 мртвих, а током 11 недеља бомбардовања погинуло је око 10.000 људи, док је 1.4 милиона расељено."Амерички аналитичар констатује и „разореност великог дела српске економске инфраструктуре, разореност Косова, и урушену стабилност земаља у региону.“²⁸

Занимљиво је да ни један западни аналитичар овог рата ни једном речи не помиње толико важан детаљ са почетка бомбардовања. Наиме, тешко се превидом може тумачити игнорисање чињенице да су Хашим Тачи и други лидери шиптарског сецесионистичког покрета 25. марта ујутро, путем саопштења на албанским радио и ТВ станицама, позивали у безпоговорни егзил, што је за последицу имало готово моментално дизање стотина хиљада Шиптара и одласка ка Албанији и Македонији.²⁹

Бостонски US Strategic Institute, у сарадњи са Центром за међународне односе Универзитета у Бостону, издаје часопис „Стратегијски преглед.“ Летњи број 1999. посвећен је тек окончалој операцији на Косову и америчкој војној сили. Главни уредник Бенџамин Шемер објавио је есеј „Сада када је НАТО добио свој први рат,“ у коме пита „зашто је Милошевићу остављена потпуна слобода да терорише Косово?“ Шемер закључује и да НАТО мора да ревидира своју стратегију, јер су снаге ангажоване стратегијом за коју се унапред знало да је погрешна. Реч је о томе да је сачињен споразум који се односио само на ваздушне снаге НАТО - а. За разлику од неких својих колега, Шемер не дефинише рат против Срба као „ваздушни рат“. „Бродови америчке морнарице лансирани су крстареће ракете на Србију, а авијација је обавила тек трећину укупних мисија. Не може се имати авијација у операцијама без асистенције морнарице.“³⁰

У часопису „Стратегијски преглед,“ Стивен Обин нам открива „да су припреме НАТО за 78 дана ваздушне кампање трајале 11 месеци.“ Он пише да су од почетка војни шефо-

28 Видети: "NATO and Yugoslavia", *Foreign Affairs*, September / October 2000.

29 На француско - немачком ТВ каналу ARTE емитован је 1999. документарни филм о тим данима пред бомбардовање, у коме је интервјуисана Италијанка удата за Албанца - Шиптара у Приштини, која је говорила о позивима лидера УЧК са албанске ТВ и радија да крену у бежанију.

30 Видети: Benjamin F. Schemmer, *Strategic Review*, Summer 1999.

ви НАТО инсистирали на „ограниченом карактеру операције која се мора водити опрезно и професионално, са минимумом неопходних снага за постизање циљева, како би се систематски дислоцирале, деградирале, девастирале и на крају разориле српске снаге, осим ако Милошевић не прихвати захтеве међународне заједнице”.

По Обину, Весли Кларк је муку мучио са истовременим примањем наређења од Клинтона и од Савета НАТО. Западни савезници (читај: Клинтон и његов војно – политички тим) комбиновали су, по Обину, „теорију ескалације и теорију рата исцрпљивања, уз помоћ високе технологије, али без губитака (zero death).“ Свих 19 земаља Алијансе лако је убеђено да ово и прихвати. Обин тврди да Савез није ни мислио на прави рат, нити га је припремао, па пореди прве дане кампање на Косову са „Пустињском лисицом” (Desert Fox), операцијом против Садама, из децембра 1998. Ископао је из војне статистике податак да су „после 20 дана бомбардовања погодили само 103 циља, од чега 60 циљева ваздушне одбране и српских војних средстава.“ Један од ваздухопловних команданата, Дејвид Вилби, порицао је у разговору са Обином нападе на касарне, и признао само нападе на штабове и средства трансмисије. Американци тврде да је војна сила употребљена само у ограниченом виду, као подршка сталним војним иницијативама. Речју, Американци су били далеко од стварних могућности гађања и разарања српских циљева, тј. да су крајње селективно гађали Србе.

Обин такође процењује да је број полетања авиона, из извора Пентагона, „за 78 дана бомбардовања, био између 32.400 и 37.200.“ Поређења ради, „за 43 ратних дана у Заливу, било је 112.235 полетања,“ чиме Обин српским аналитичарима јасно предочава да су изузетно добро прошли. Здрав разум налаже да се овај моменат прилично лако прихвати, подсећањем „да је реч о војној сили чији је годишњи буџет (за остале земље света) фантастичних 260 милијарди долара (курс долара из 1998).“

Обин сматра да је НАТО повећавао свој притисак од прве фазе, која је личила на „Пустињску лисицу”, све до 31. маја. Тога дана забележено је „778 полетања, од чега 338 бомбардерских.“ У овој анализи уочљиво је наглашавање „да је НАТО чекао месец дана пре но што је напао југословенске

мас - медије и политичке циљеве.“ Американци закључују „да је тиме Милошевићу дато време да опљачка Косово и успостави одбрамбене мере.“ Уз констатацију да је српска армија претрпела тек незнатна погађања, закључује се и да је „разорено 70% путних мостова, 50% железничких, и 100% рафинерија нафте.“³¹

Амерички аналитичар закључује „да је систематска ерозија економске инфраструктуре натерала Милошевића да прихвати споразум који није значајан и пораз.“ Тако је српска армија напустила Косово са свим материјалом, а суверенитет Југославије над КиМ - ом је очуван, „док су оптужени за ратне злочине остали на власти.“ Једини позитивни резултат операције је, по Обину, да је „истовремено будућност и Косова и Милошевића неизвесна.“ По виђењу Обина, операција „Allied Force“ није у складу са доктрином Америчког ваздухопловства. НАТО се у односу на Србе одлучио првенствено на нападе на српску ваздушну одбрану, чиме је „пружена Милошевићу прилика да се консолидује и чак преузме иницијативу.“Американци, иначе, авијацијом увек паралелно нападају, што значи да симултано воде акције против копнених непријатељских снага, и против система командовања и инфраструктура и тзв. центара равнотеже.³²

Једно од централних питања полемика и у Америци, и у Европи, јесте одлука НАТО да се не употребе копнене снаге. Многи пензионисани генерали оштро су због тога критиковали Клинтона и Здружени генералштаб(JCS) америчке војске, како кажу, непријатно се сећајући Вијетнамског рата. Уочљиво је у анализама пензионисаних генерала да је рат на Косову у потпуном нескладу са такозваном доктрином Вајнбергер. Бивши државни секретар за одбрану је почетком Осамдесетих трасирао нову америчку доктрину, чији су кључни елементи у употреби и у најновијој филозофији American way of war, што подразумева најпре намеру да се у сукоб иде само са стопроцентним гаранцијама победе, и јасним политичким циљевима. Американци дуго припремају своју војску, па логистичке припреме обезбеђују да ће, када се једном уђе на војиште, непријатељ бити прегажен.

31 Ibid.

32 Видети: Aubin, Stephen P. “Operation Allied Force: War or “Coercive Diplomacy“, *Strategic Review* 26, Summer, 1999.

Када је НАТО кренуо на Србе, те доктринарне јасноће није било.³³ Ови кругови данас тврде да се на КиМ - у и са Србијом десило нешто налик на својевремену операцију америчких marinaца у Бејруту, када се дипломатија неспретно комбиновала са војном операцијом. Струја која напад на Србе сматра неуспехом (али, никако из хуманих разлога), крсти га војнички пежоративно доктрином Клинтон.

*„Бондстил“ - стратегијска баба
- рога и пионир утеривач у Европу*

Претходне илустрације рата против Србије 1999. бацају знатно више светла на америчку доктрину уклињавања у Централни Балкан, у „ - КиМ. Објашњавају интензитетом бомбардовања осиромашеним уранијумом колико им је било важно да се угнезде у метар тачно на ту суштински важну стратегијску Цвијићеву директрису, коју географи и геополититолози сматрају стратегијском кичмом региона. Око ње су судбински увезани сви геоекономски планови, о њој морају да воде рачуна све пројекције нафтовода и гасовода. Онога ко контролише овај правац, и има намеру да крене Вардарско - моравском долином ка Београду и Дунаву, не може нико да задржи. Када неко, попут Американца од 1999, посади своју велику војну базу баш на овој тачки, то поуздано значи да ће та земља контролисати регион за дужи низ година и деценија.

„Бондстил“ је и растеређивање немачке територије, на којој су, од завршетка Другог светског рата, све до данас, Американци држали главне трупе и ракете. Како су Немци тиме „платили“ Американцима ратне дугове, дошло је време да други народи почну своја отплаћивања. Срби су у Европи први кандидат, „традиција“ је, чини се, поново поштована, па је велика америчка база посађена на српској територији.³⁴

33 Аутор је као ексклузивну вест 1997. објавио документе који показују намере НАТО-а да се инсталира на простору бивше Југославије (пре свега у Хрватској и БиХ), барем до 2003. године. Видети: *Блиц*, 16. 05. 1997.

34 На КиМ - у је још једна, француска база, о којој се мало говори. „Француска база „Белведер“ је у Јужној Митровици. Из ваздуха се види са колико је школске прилике „скоцкана“ на повећем терену. Све је под конац, на све стране осматрачнице и митраљеска гнезда, сваки придошлица види се као на длану из велике даљине. Улази се серпентинама и контрола

„Ред“ је, пошто ј Србија одређена да плати за сав екс - југословенски простор, као „виновник“ рата, као „конгенитални ратни злочинац.“ Нису ти „злочини“ размера нацистичких из Другог светског рата, али су примењене све технологије маркирања Србије као узрочника тих ратова. Већ раније, Срби су бачени у економски некорисну зону Европе. Тиме су Американци и конкретно растеретили немачки „Рамштајн“, чија је војно - стратегијска и политичка реплика „Бондстил“ - нови надзиратељ евроазијских простора.³⁵

Овом базом су Американци потврдили своју стратегијско - политичку оријентацију - стали су уз Албанце, наспрам свих интереса Србије.³⁶ „Бондстил“, који је добио име по америчком нареднику Џејмсу Бондстилу, носиоцу медаље части, заправо је мали град смештен на 700 хектара земљишта.³⁷ Иако по Резолуцији 1244. и тај део КиМ - а формално припада Србији, нико од српских власти се до сада није усудио, барем ради привлачења пажње светске јавности, из политичког „штоса“, који би свакако привукао пажњу, да од САД затражи ренту за коришћење нашег земљишта. Тапије и ту постоје, као уосталом и на много друге земље на КиМ - у, али је Србија једина тачка на планети где Американци

на улазу је ригорозна, чак и за припаднике УНМИК - а. Одмах после улаза видни су камени блокови поређани дуж спаваоница, висине око метар и по. Мали и значајан детаљ, јер говори о степену опреза и страха од терористичких акција. Блокови говоре да је већ далека прошлост безрезервна подршка Албанцима, јер потенцијални терористи неће доћи са српске, већ са шиптарске стране. Полицијаци се околином возе искључиво блиндираним „Ланд Роверима“. Видети: Зоран Петровић Пироћанац, „Ћутање мржње“, *Статус*, 2004.

35 9. јуна 1999. у Куманову је склопљен споразум између НАТО - а и Србије, чиме је окончано 11 недеља бомбардовања. Американци су за обезбеђивање мира потом обезбедили 55. 000 војника НАТО, чиме је број војника на Балкану достигао 88. 000.

36 У близини главне саобраћајне комуникације Космета, на путу између Качаника и Урошевца, САД су већ неко време планирали градњу великог аеродрома. По дебљини слоја за узлетно - слетне писте, било је јасно да је реч о аеродрому који капацитетом треба знатно да премаши “Слатину”, аеродром који су у Приштини на кратко заузели Руси 1999. Ту је било предвиђено слетање и најтежи војни транспортери, и очигледно је да су подразумевало и како ће на новој локацији бити задовољени строги стандарди НАТО пакта.

37 Када је започета градња, Пентагон је „Бондстил“ описивао као „највећу америчку базу још од Вијетнама.“

игноришу неприкосновеност приватне својине и од УН признате територије неке земље.³⁸

А за малу и сиромашну Србију нису занемарљиви милиони долара које Американци дугују за коришћење 700 хектара, у земљи која је камчи непрестано кредите по свету. Американци су на том огромном простору базе још почетком прошле деценије саградили 160 здања за становање своје војске, многе административне зграде, спортске и комерцијалне капацитете, чак две цркве и огромну војну болницу. Постоји чак и могућност да, када им ту досади, скокну колективно до Софије и тамо се додатно проведу.³⁹

*Могући сценарији европске будућности,
упркос присуству „Бондстила“*

„Усамљена суперсила“ (Lonely Superpower), како Самјуел Хантингтон дефинише САД, заокружила је појас Југоистока Европе на геостратегијском плану.⁴⁰ Најпре је запосела Јадран, још почетком рата у екс - Југославији. Потом су јој Хрвати и Муслимани, уз америчку свесрдну логистичку, војно - саветодавну, чак и уз директну генералску пензионерску и плаћеничку помоћ, генерала са три и четири звездице, обезбедили Купрешку висораван.⁴¹ Добили су и подземни

38 Први текст у Европи о почетку градње америчког аеродрома и војне базе, објавио је београдски дневник *Блиц*, 15. јула 1999. Доброно скраћени текст, објављен је тек на 7. страни, а аутор је био З. Петровић Пироћанац. Месец - два касније, европски и амерички медији почињу да објављују вести и репортаже о будућем „Бондстилу“.

39 Ту је „Образовни центар Лора Буш“, крштен по Првој дами САД. У слободно време војска може да се образује и универзитетски, јер су два Универзитета, онај у Мериленду и у Чикагу, отворили своје филијале усред „Бондстила“. Све то за смештај око 7.000 војника, које чува војска на 11 осматрачница начичканих унаоколо. Они чувају и преко 1.000 возила, и 55 хеликоптера, „Апача“ и „Црних јастребова“. Ту је и 250 шатора у азијском стилу, у коме обитава по шест војника. Важна димензија овог описа је и очекивана америчка пропагандна намера да медији увек потенцирају њихову технолошку супериорност у односу на сличне војне инфраструктуре других земаља. Сваки војник на располагању има угодно грејање и ер - кондишн, топлу воду 24 сата, телефонске централе, цанк - храну код „Бургер Кинга“, пица - продавнице по принципу од игле до локомотиве, гимнастичке сале, библиотеку, и шта још све не.

40 Видети: Samuel P. Huntington, „The Lonely Superpower“, *Foreign Affairs*, March/April 1999.

41 MPRI, Global Provider of Integrated Training & Security Solutions; Приватна

аеродром у Бихаћу. Избили до Вуковара, и тако први пут у историји стигли директно на Дунав на стратешкој тачки *Капије Југоистока*, како су немачки геополитичари називали наш важан стратегијски простор.

Американци су веома близу да остваре оно о чему су Немци сањали више од сто година: најпре начинити од региона отпад, рушевине малих држава (*Kleinstaatgerumpel*), како би се изразио Хитлер. Потом, уз принцип све присутније филозофије *ограниченог суверенитета* нација, направити нови „велики привредни простор“ (*Grosswirtschaftsraum*), како је говорио Раушнинг. Је ли заиста крајњи домет присуства „Бондстила“ на „Џвијићевој линији“, остваривање будућег балканског савеза помоћних народа (*Hilfsvolkern*), опет по Раушнингу?

Сама одлука да се бомбардује Југославија (заправо Србија са КиМ-ом, док је Црна Гора углавном изузета из кажњавања, осим војних мета ВЈ на њеној територији), донета је у пуном јеку припреме прославе 50. годишњице Алијансе.⁴² Тада се озваничава и «Alliance's Strategic Concept», « - Стратегијски концепт Алијансе. То је наставак стратегијског концепта договореног у Риму 1991, с тим што верзија из 1999. ојачава став да, ако жели да издржи као витална организација, НАТО треба да је спреман да одговори на нове претње и „допринесе стабилности у региону,“ као и да настави своју примарну мисију одбране чланства, како је наглашено у члану 5 НАТО Повеље. Срби су се Американцима, конфликтима у Хрватској и БиХ, па потом са Албанцима - Шиптарима на КиМ, баш наместили да тестирају уживо своју нову доктрину, да првенствено демонстрирају одржање своје кохерентности.⁴³

фирма пензионисаних америчких генерала, који често сарађују са Пентагоном и Стејт департментом у „наметању деократије „планетом. Доказана је њихова умешаност на страни Хрвата, Муслимана и Шиптара у грађанским сукобима у екс - Југославији. Гледано из српске перспективе - злочиначка америчка пара- војна фирма.

42 У то време примају се нове чланице и сетимо се сцене - македонски председник Киро Глигоров седи, Титова узданица, уз Клинтонa присуствује тој свечаности, док Србију Американци засипају бомбама са осиромашеним уранијумом.

43 Видети: Joyce P. Kaufman, „NATO and the Former Yugoslavia: Crisis, Conflict and the Atlantic Alliance”, *The Journal of Conflict Studies*, Vol. XIX No. 2, Fall 1999.

Најчешће прећуткивано питање од аутора који се баве геополитиком јесте Нова Јалта. Не знамо поуздано је ли она заправо потпуно предата Американцима, а ако није, и поред „Бондстила“, докле је губер Руса? Заправо је нереално да су Руси потпуно одустали, после последњег видљивог, а кратког демонстрирања некакве силе, заузимање аеродрома „Слатина“ код Приштине, после чега су се повукли. Руска база за овог аутора опште није неостварива на српском тлу. Ако могу Американци непозвани, могу ли Руси позвани? Једна једина јединица антирактног система Топољ- М, донела би стратегијско растерећење Србији и тешко да би напади на Србе потом били као деценијама до сада. То је, сматра аутор, кључни моменат стратегијског разрешења безизлаза Срба, који засигурно не желе у савезништво са онима који су урадном по нашим главама осакатили српски народ за дуги период у будућности.

Zoran Petrovic Pirocanac

*EUROPEAN INTEGRATION AND NEW
SECURITY ARCHITECTURE OF THE
SOUTHEAST EUROPE BONDSTEEL - NEW
RAMSTEIN AND ENFORCER OF THE
EUROPEAN INTEGRATION*

Summary

The manufacturing of the new American planetary doctrine, „insurance that no rival superpower could be permitted to arise in Western Europe, Asia or on the territory of ex Soviet Union,“ is expressed in the „Guide for the Planning of Defense.“ There are in it directions for the realisation of the sacredly American leadership. Among other things: „The most important is the feeling that the world order is ultimately supported by the USA... America should be capable to act independently when it is not possible to orchestrate collective action“.

This document was also accompanied by the elaborated concepts of the new military doctrine, popularly named win-win, and this is a concept of a simultaneous warfare on two war theaters. That

process coincides with a deep penetration of the USA, for the first time in history, into Balkans, which seriously crippled Serbian people. After that followed, in a perverse manner, lasting process of the integration of the burned ex - Yugoslav space into

Key words: Defense Planning Guidance, win - win doctrine, high - tech absent aggressor, Global Cop, New security architecture of the Southeastern Europe, indirect strategy, synchronous win - win warfare, "Serbian belly," European economic useless zone, "Bondsteel", Cvijic directrice, Danube directrice, high - tech absent aggressor, "a few amongst many" doctrine.

Литература

Beaufre, André, *Intoduction à la stratégie*, Paris, IFRI/Economica, 1985.

Ciliga, Ante, *Crise d'Etat dans la Yougoslavie de Tito*, Paris, Denoël, 1972.

Chomsky, Noam, *What Uncle Sam Really Wants*, Berkeley, Odonian Press, 1989.

Chossoudovsky, Michel, *The Globalisation of Poverty and the New World Order*, Oro, Ontario, Global Outlook, 2003.

Christitch, Kosta, *Les faux frères. Mirages et réalités yougoslaves*, Paris, Flammarion, 1996.

Collon, Michel, *Poker menteur*, Bruxelles, EPO et Michel Collon, 1998.

Ћосић, Добрица, *Пишчеви записи. 1981-1991*, Филип Вишњић, Београд, 2002.

Woodward, Susan L., *Balkan Tragedy: Chaos and Dissolution after the Cold War*, DC: The Brookings Institution, Washington, 1995.

Avramov, Smilja, *Postherojski rat zapada protiv Jugoslavije*, Veternik, Idij-Veternik, 1997.

Cooley, John K. *Unholy Wars. Afghanistan, America and International Terrorism*, Pluto Press, 1999.

- Deliso, Christopher, *The coming Balkan caliphate: the threat of radical Islam to Europe and the West*, foreword by Loretta Napoleoni, Praeger Security International, 2007.
- Петровић, Пироћанац, Зоран, *Геополитика енергије*, Институт за политичке студије, Београд, 2010.
- “Kosovo on the edge of the knife”, *Economist*, 20 March 1999.
- „Bin Laden in the Balkans“, *The Washington Times*, June 22, 2001.

Resume

Strategic and military process of the destruction of the „Serbian belly“ (Kosovo and Metohija) is a final touch in the works on the New European Security architecture and geometry in the zone of the South Eastern Europe. Those works enter into line of the processes of the long duration and they fruited, after bombing of Setfbia in 1999, an Ameican base - „Bondsteel“, a key evidence of the perverted American concept of the uniting of Europe and crippling its parts.

On the basis of his long years studying of the processes in this part of Europe, th author considers that the Serbs and their territory are for the Americans a big strategic challenge that is beyond their demographis and geographic importance.

Since 1991, our countries were visited by the diplomatic „scouts“ of tghe NATO, such as Lord Carington, Van Der Brooke, Syrus Vance, as well as Robert Badinter, advised by local experts for the international law such ideas as a „peaceful separation.“

Anthony Lake, Clinton’s security adviser, will be, back in 1993, the best translator of the real intentions of USA, encouraged after the re - unification of Germany and the fall of Soviet Union. “The fact is, we have the world’s strongest military, its largest economy and its most dynamic, multiethnic society. We are setting a global example in our efforts to reinvent our democratic and market institutions. Our leadership is sought and respected in every corner of the world...We should act multilateraly when it serves our interests, and unilateraly when it serves our goal”.

And more: "Let the things be clear. Peacekeeping is not our priority, neither in foreign policy, nor in terms of defense. A first mission of our armed forces do not consist in leading peacekeeping operations, but in winning wars. That is why we have accessed, in this post - cold war period, total revision of our needs in defense."

Traditionally transparent, Americans provided clear support to Muslims and Croats against Serbs during the civil war, and they regularly turned a blind eye to the bringing of arms into Bosnia, despite an embargo of the UN. American pilots had a clear command while flying over Bosnia: the ennemy is a - Serb.

After the end of civil war in Yugoslavia, USA "punched" Kosovo and Metohija, at first diplomatically and with media, at the expense of Serbia. And at the end, they bombed all Serb territory during 11 weeks, mostly with depleted uranium bombs.

With a building of the great military base "Bondsteel" (700 hectares), already at the end of june 1999, NATO made public its strategic intentions for our region. "Bondsteel" will become a "new Rammstein", a prelude for the creation of another Albanian state in the Balkans, still on the Serb territory. From this prospective were born, latter on, all political games on the expense of Serbia, that are still not finished in the time of writing this essay.

Овај рад је примљен 17. јануара 2013. године а прихваћен за штампу на састанку Редакције 14. априла 2013. године.